

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.913 van 27 maart 2014
in de zaak A. 208.855/XIV-34.909**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pieter-Jan Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Gerard Davidstraat 46/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 mei 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 101.000 van 16 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9721 van 17 juni 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

 Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 maart 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Alexander Loobuyck, die loco advocaat Pieter-Jan Staelens verschijnt voor verzoeker, en advocaat Corinne Flamang, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker komt in 2010 België binnen en verklaart zich op 16 juli 2012 een derde maal vluchteling. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 juli 2012 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 16 augustus 2012 stelt verzoeker tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Met een arrest van 22 november 2012 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 18 juli 2012.

3.2. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 november 2012 een nieuwe beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 28 december 2012 stelt verzoeker tegen die nieuwe beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 16 april 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (EVRM), van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 91.956 van 22 november 2012.

Wat betreft de ontvankelijkheid van dat middel, is verzoeker er zich van bewust dat de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Hij acht het cassatiemiddel in die mate toch ontvankelijk omdat moet kunnen worden nagegaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de wettigheidscontrole met het bestreden arrest terecht of onterecht heeft geoordeeld dat de aanvankelijk bestreden beslissing van 29 november 2012 artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, alsook de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM niet zou schenden.

Ten gronde wijst verzoeker erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 91.956 van 22 november 2012 de beslissing van 18 juli 2012 heeft vernietigd omdat de motivering in die beslissing “dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben”, de beslissing op zich niet kan schragen “aangezien het een dermate stereotiepe motivering is die

elke toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitsluit”. Dit arrest heeft kracht van gewijsde, doch de verwerende partij heeft in haar nieuwe beslissing van 29 november 2012 dezelfde stereotiepe motivering over de enveloppe hernomen.

Na een nieuw beroep van verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest overwogen dat “het niet onredelijk (is), gelet op de overig(e) aangebrachte elementen, te stellen dat een envelop in casu nietszeggend is”. Er wordt verder overwogen dat “(d)e verwijzing naar het arrest van de Raad (...) hieraan geen afbreuk (doet) nu dit motief niet kan teruggevonden worden in het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst en de verzoekende partij evenmin aantoont dat haar situatie gelijkaardig is aan het motief dat zij citeert.”

Verzoeker licht toe dat hij een kleine materiële fout heeft gemaakt in het nummer van het arrest (vermeld als 91.966 in plaats van 91.956), doch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het als een totaal ander en onvindbaar arrest voorstelt. Uit een eenvoudig nazicht van het administratief dossier blijkt het om arrest nr. 91.956 te gaan. Na de vernietiging van de beslissing van 18 juli 2012 heeft verzoeker in zijn brief van 27 november 2011 aan de verwerende partij onder meer vermeld dat “(d)e RvV besloot op 22 november 2012 in arrest nr. 91.956 om de negatieve beslissing van de DVZ te vernietigen”. Ook uit het verzoekschrift tot nietigverklaring dat tot het bestreden arrest heeft geleid, blijkt duidelijk dat verzoeker het arrest van 22 november 2012 bedoelde waarmee de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken werd vernietigd.

Verzoeker acht de motivering in het bestreden arrest manifest in strijd met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 91.956 waarin werd gesteld dat dergelijke stereotiepe motivering elke toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitsluit. Volgens hem moest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook zonder enige verwijzing naar welk arrest dan ook de kracht van gewijsde van het vorige arrest respecteren. Hij stelt dat de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 91.956 van 22 november 2012 derhalve zijn geschonden. Ook artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat het deze bepaling was waaraan het voornoemde arrest nr. 91.956 uitleg gaf en het deze uitleg is die door het thans bestreden arrest met de voeten wordt getreden.

Verzoeker heeft asiel gevraagd omdat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst vreest een schending van artikel 3 van het EVRM te zullen ondergaan, vermits hij voor zijn leven vreest. Daarom houdt de onterechte bevestiging van de beslissing tot niet in overwegingname van zijn asielaanvraag een risico op dergelijke schending in.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de hoofdzaak blijft dat het bestreden arrest zich vergist waar het stelt dat het motief niet kan worden teruggevonden in het arrest waarnaar verzoeker verwijst en dat verzoeker niet aantoont dat zijn situatie gelijkaardig is aan het motief dat hij citeert.

Volgens verzoeker is het enige nieuwe motief in de beslissing van 29 november 2012 het “gesolliciteerd” karakter van het stuk, waar wordt gesteld dat het stuk geen officieel door de autoriteiten opgesteld stuk vervangt, aangezien het een attest van “één of andere voorzitter” is. Nochtans had verzoeker in zijn interview verklaard dat het document werd afgegeven door de lokale administratie van Kapradoung – Chairman of Union council. In het bestreden arrest wordt ook de inhoud van het verzoekschrift tot nietigverklaring geciteerd, doch er wordt enkel gesteld dat het een “gesolliciteerd” stuk betreft, zonder te motiveren waarom deze uitleg niet wordt aangenomen. Ook hier is de materiële motiveringsplicht geschonden.

Verzoeker ziet niet in in welke zin het “bijkomende motief” van de aanvankelijk bestreden beslissing ervoor zou zorgen dat de motivering dat een enveloppe nietszeggend is, plots minder stereotiep zou zijn.

Beoordeling

6.1. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Al kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die beginselen zou hebben geschonden, dit is te dezen niet aan de orde. Verzoeker beperkt zich in het huidige middel immers tot de kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf die beginselen zou hebben geschonden door de inhoud van een eerder arrest te miskennen.

In de memorie van wederantwoord betwist verzoeker voor het eerst de motivering uit het bestreden arrest aangaande het gesolliciteerd karakter van het door verzoeker bijgebrachte attest van de “chairman”. Waar verzoeker stelt dat zijn argumentatie uit het verzoekschrift tot nietigverklaring niet wordt beantwoord, heeft zijn kritiek betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Het betreft een ontijdige uitbreiding van het enige middel, vermits nergens uit blijkt dat verzoeker die kritiek niet in het verzoekschrift tot cassatie kon aanvoeren.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Wat betreft de bewuste enveloppe, bevatten de vernietigde beslissing van 18 juli 2012 en de beslissing van 29 november 2012 de volgende identieke motivering:

“Overwegende dat betrokkene een enveloppe naar voor brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben.”

In zijn arrest nr. 91.956 van 22 november 2012 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerst de ondeugdelijkheid vast van het motief betreffende het door verzoeker aangebrachte attest van de “chairman”. Vervolgens overweegt hij dat het motief betreffende de enveloppe, waarmee dat stuk naar verzoeker zou zijn gestuurd, “op zich de bestreden beslissing (van 18 juli 2012) niet kan schragen aangezien het een dermate stereotiepe motivering is die elke toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitsluit”. Waar het motief betreffende het attest zelf onwettig bleek te zijn, werd de beslissing van 18 juli 2012 onvoldoende gesteund door de “stereotiepe motivering” betreffende de enveloppe.

In het bestreden arrest verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarentegen verzoekers kritiek op het motief in de beslissing van 29 november 2012 betreffende het attest van de “chairman”. In die beslissing werd dienaangaande onder meer gesteld “dat wat er ook van zij, een attest van een of andere voorzitter geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag”. Na de verwerping van verzoekers kritiek tegen dit laatste motief wordt in het bestreden arrest overwogen dat “het niet onredelijk (is), gelet op de overige aangebrachte elementen, te stellen dat een

envelop in casu nietszeggend is”. Het betreft de enveloppe waarmee het attest naar verzoeker zou zijn gestuurd.

Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 91.956 van 22 november 2012 verzet er zich tegen dat de verwerping van het attest van de “chairman” uitsluitend wordt gesteund op het motief betreffende het gebrek aan waarde van de enveloppe waarmee dat attest zou zijn verstuurd. Het verzet er zich echter niet tegen dat, zoals te dezen, het nietszeggend karakter van de enveloppe in de beoordeling wordt betrokken nadat is geoordeeld dat de vaststellingen betreffende het attest zelf van de “chairman”, dat in deze enveloppe zou zijn gestuurd, overeind blijven. Het gezag van gewijsde van het meergenoemde arrest nr. 91.956 is derhalve niet miskend met het bestreden arrest.

Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de op een materiële vergissing berustende verwijzing in het verzoekschrift tot nietigverklaring naar het arrest nr. “91.966” niet heeft rechtgezet, daar waar duidelijk het arrest nr. 91.956 werd bedoeld, is niet dienend. Ook indien in het bestreden arrest ten onrechte naar een verkeerd arrest zou zijn verwezen, betekent dit niet dat de motivering in het bestreden arrest met betrekking tot de bewuste enveloppe in strijd met het gewijsde van het arrest nr. 91.956 van 22 november 2012 zou zijn.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Met de algemene stelling dat hij immers vreest voor zijn leven, bevestigt verzoeker slechts zijn standpunt ten gronde en maakt hij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig maart tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen